

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Česká asociace satelitních operátorů z. s.**, se sídlem Štěpánská 1742/27, Praha 1, zastoupená Mgr. Davidem Ilczyszynem, advokátem se sídlem U Prašné brány 1078/1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, za účasti: **I) OSA, z. s.**, se sídlem Čs. armády 786/20, Praha 6, a **II) Telly s. r. o.**, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, zastoupená Mgr. Davidem Ilczyszynem, advokátem se sídlem U Prašné brány 1078/1, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2023, č. j. 14 A 40/2023 - 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 27. 4. 2020 podala osoba zúčastněná na řízení I) (dále jen „OSA“) k žalovanému žádost o vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu, kterým měla být potvrzena

existence jejího oprávnění k výkonu povinné kolektivní správy práva na užití přenosem rozhlasového a televizního vysílání děl hudebních s textem či bez textu s výjimkou děl hudebně dramatických podle § 97d odst. 1 písm. c) zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském (dále jen „autorský zákon“).

[2] Žadatelka tvrdila, že před účinností zákona č. 102/2017 Sb., kterým se mění autorský zákon (dále jen „zákon č. 102/2017 Sb.“), vykonávala dobrovolnou kolektivní správu v oblasti užití chráněných děl přenosem rozhlasového a televizního vysílání podle § 22 odst. 1 autorského zákona na základě dvou rozhodnutí žalovaného. Kolektivní správu pro oblast užití chráněných děl formou kabelového přenosu vykonávala jako povinnou kolektivní správu dle § 22 odst. 2 autorského zákona. Daná novela tyto režimy sjednotila do povinné kolektivní správy. OSA byla na základě přechodného ustanovení dané novely přesvědčena, že je oprávněna k výkonu povinné kolektivní správy i v rozsahu dosavadní dobrovolné kolektivní správy.

[3] Dne 5. 5. 2020 vydal žalovaný rozhodnutí pod č. j. MK 29598/2020 SOAP, jímž podle § 142 odst. 1 správního řádu rozhodl, že OSA je na základě rozhodnutí žalovaného z 28. 2. 2001 a 5. 11. 2012 ode dne účinnosti zákona č. 102/2017 Sb. oprávněna k výkonu povinné kolektivní správy podle § 97d odst. 1 písm. c) autorského zákona.

[4] Žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení II) (dále jen „Telly“) podaly proti prvostupňovému rozhodnutí rozklady k ministru kultury (dále jen „ministr“). V nich mj. namítaly, že měly být účastníky řízení před žalovaným podle § 27 odst. 2 správního řádu. Ministr svým rozhodnutím ze dne 28. 1. 2021, č. j. MK 3018/2021 OLP, rozklady podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil. Podle ministra nebyly žalobkyně ani Telly účastníky řízení před žalovaným, proto jim ani nesvědčí právo podat rozklad.

[5] Žalobkyně a Telly se proti danému rozhodnutí bránily žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). V ní zejména trvaly na tom, že měly být účastníky správního řízení, čemuž však správní orgány nepřisvědčily. Městský soud svým rozsudkem ze dne 26. 7. 2022, č. j. 11 A 75/2021 - 60, předmětné rozhodnutí ministra kultury ve vztahu k Telly zamítl a ve vztahu k žalobkyni jej zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud měl za to, že žalobkyně účastníkem řízení být měla, a proto bylo povinností ministra její rozklad věcně projednat.

[6] V dalším řízení ministr svým rozhodnutím ze dne 23. 1. 2023, č. j. MK 1074/2023 OLP, podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2020 zrušil a řízení o rozkladu zastavil (dále jen „rozhodnutí ministra“). Ministr dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného nemělo být vůbec vydáno. Žádost OSA jako kolektivního správce měla být zamítnuta, resp. řízení o žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí, popřípadě osvědčení (ve smyslu § 154 správního řádu), mělo být zastaveno. Podle odůvodnění rozsudku ze dne 26. 7. 2022, č. j. 11 A 75/2021 - 60, totiž lze rozhodnutím podle § 142 správního řádu deklarovat pouze existenci (či neexistenci) právního vztahu, nikoliv právní skutečnosti. V daném případě však OSA požadovala výklad zákona, konkrétně přechodných ustanovení zákona č. 102/2017 Sb. Ministr k danému výkladu uvedl důsledky, které vyplynuly ze zákona č. 102/2017 Sb. Změnil-li autorský zákon režim výkonu kolektivní správy konkrétního práva, pak taková změna

pokračování

vychází přímo ze zákona. Povinností kolektivních správců bylo pouze v zákonné lhůtě přizpůsobit této nové situaci své stanovy a vnitřní předpisy.

[7] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu. V ní navrhovala, aby soud zrušil rozhodnutí ministra ze dne 28. 1. 2021, dále „*rozhodnutí ministerstva kultury ze dne 23. 1. 2023*“ a aby se věc vrátila žalovanému k novému projednání, v rámci kterého žalovaný o žádosti rozhodne tak, že OSA není oprávněná k výkonu povinné kolektivní správy podle § 97d odst. 1 písm. c) autorského zákona.

[8] Městský soud žalobu napadeným usnesením v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. d) téhož zákona odmítl. Soud v průběhu řízení nařídil jednání na den 27. 9. 2023. Žalobkyně při něm uvedla, že se ztotožňuje s výrokem rozhodnutí ministra, avšak rozporuje jeho odůvodnění. Následně toto tvrzení zopakovala v závěrečné řeči a několikrát i k následnému dotazu předsedy senátu rozhodujícího v dané věci. Jelikož žalobkyně směřovala svou žalobu pouze proti důvodům rozhodnutí ministra, dospěl městský soud k závěru, že daná žaloba je podle § 68 písm. d) s. ř. s. nepřipustná.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla usnesení městského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[10] Podle stěžovatelky zatížil městský soud napadené usnesení vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí. Ten v odst. 16 a 17 napadeného usnesení citoval vyjádření stěžovatelky, na jejichž základě uzavřel, že žalobní námitky směřují pouze do odůvodnění rozhodnutí ministra. Stěžovatelka však soudu vytýká, že z daných citací závěr soudu nevyplývá. Upozorňuje zejména na následující tvrzení: „*Žalobci nezbyvá nic jiného, jenom brojit proti výroku*“, nebo „*zejména brojíme proti samotnému odůvodnění*“. Soud z těchto citací nemohl dovodit, že stěžovatelka prezentuje námitky *pouze* proti důvodům rozhodnutí ministra. Pokud tak učinil, je napadené usnesení vnitřně rozporné a nesrozumitelné.

[11] Podle stěžovatelky nedošlo ke změně žaloby. To reflektoval i městský soud, který v odst. 10 napadeného usnesení shrnul návrh obsažený v žalobě a dále neuvedl, že by ke změně žaloby došlo. Stěžovatelka dále poukazuje na zvukový záznam jednání ze dne 27. 9. 2023, který je součástí soudního spisu a z něhož vyplývá, že v průběhu jednání na své žalobě trvala a žádala, aby soud rozhodl tak, jak uvedla v petitu žaloby.

[12] Dále městskému soudu vytýká i porušení zásady nestrannosti zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny a § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. Stěžovatelka má za to, že se městský soud „*snažil svými sugestivními dotazy udělat žalobu nepřipustnou, aby ji poté odmítnul*“. Takové dotazy jí městský soud klást neměl. Stěžovatelka tvrdí, že podala přípustnou žalobu, což podle ní vyplývá z řízení vedeného u městského soudu pod sp. zn. 14 A 41/2023. Porušení zásady nestrannosti soudu spatřuje i v tom, že přestože svou žalobu nezměnila a na jejím původním petitu trvala, soud dospěl k závěrům, které neměly oporu ve spisu, aby mohl žalobu odmítnout.

[13] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti namítá, že městský soud měl její žalobu věcně posoudit a rozhodnout tak, že rozhodnutí ministra ruší a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, a to s ohledem na to, že v rozsudku ze dne 27. 9. 2023, č. j. 14 A 41/2023 - 86, který se týkal skutkově podobné věci, městský soud žalobě vyhověl. Rovněž má stěžovatelka za to, že rozhodnutí ministra bylo nepřezkoumatelné, neboť i v uvedené skutkově podobné věci soud dospěl k závěru, že rozhodnutí ministra kultury, jehož zákonnost v uvedené věci přezkoumával, je nepřezkoumatelné. Vzhledem k jejich podobnosti lze daný závěr aplikovat i na rozhodnutí ministra vydané v nyní projednávané věci.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti souhlasil s odůvodněním napadeného rozsudku a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud předesílá, že při odmítnutí žaloby přichází pojmově v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jako zvláštní ustanovení ve vztahu k ostatním důvodům podle § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS). Nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. může obecně spočívat v nesprávném posouzení procesní právní otázky soudem, nebo také v nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015 - 128, odst. [39]). Pokud krajský soud návrh odmítl nebo řízení o něm zastavil, nelze se kasační stížností úspěšně domáhat přezkoumání merita věci. Pokud by stěžovatel kasační stížnost soustředil na tyto otázky, byla by nepřípustná, neboť se opírá o důvody, které sice jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., ale které se nevztahují k napadenému usnesení ve smyslu § 104 odst. 4 téhož zákona (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní*. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, právní stav k 31. 5. 2019, dostupné v systému ASPI, k § 103 odst. 42). S ohledem na to se Nejvyšší správní soud nezabýval námitkami týkajícími se přezkoumatelnosti rozhodnutí ministra kultury a podobnosti s případem vedeným u městského soudu pod sp. zn. 14 A 41/2023, neboť se tyto otázky vztahují k věcnému posouzení, nikoli k odmítnutí žaloby z důvodu, že námitky směřovaly jen proti důvodům rozhodnutí.

III. a) K nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení

[18] Nejvyšší správní soud se v rámci přezkumu kasačních námitek nejprve zaměří na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného usnesení. Platí totiž, že pokud by bylo

pokračování

napadené usnesení nepřezkoumatelné, zpravidla již není prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadené usnesení bez dalšího zrušit.

[19] Stěžovatelka namítá, že napadené usnesení je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Z kasační stížnosti však není zřejmé, v čem konkrétně stěžovatelka tuto vadu spatřuje. Přestože by Nejvyšší správní soud k takové vadě musel přihlížet *ex lege* (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.), v daném případě neshledal, že by napadené usnesení bylo touto vadou zatíženo.

[20] Namítá-li stěžovatelka, že napadené usnesení je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jelikož je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, Nejvyšší správní soud s ní nesouhlasí. Podstatou její argumentace je názor, že z jejích tvrzení při ústním jednání dne 27. 9. 2023 nebylo možné seznat, že by svými námitkami mířila jen proti důvodům rozhodnutí ministra.

[21] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelka ve své žalobě navrhla, aby městský soud rozhodnutí ministra zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž se fakticky domáhala vydání deklaratorního rozhodnutí, podle něhož by OSA nebyla oprávněna k výkonu povinné kolektivní správy podle § 97d odst. 1 písm. c) autorského zákona. Městský soud následně nařídil jednání, z něhož pořídil zvukový záznam, který je součástí soudního spisu. Kasační soud souhlasí se stěžovatelkou v tom směru, že v průběhu jednání opakovaně odkazovala na obsah své žaloby a trvala na vydání rozhodnutí ve znění petitu, který v ní uplatnila. Zároveň však z jejích vyjádření jednoznačně plyne, že ohledně nezákonnosti rozhodnutí, které žalobou napadala, vytýkala ministru nikoli to, že rozhodnutí žalovaného zrušil a řízení zastavil, nýbrž to, z jakých důvodů tak učinil.

[22] Právní zástupkyně stěžovatelky ve shrnutí žalobní argumentace uvedla, že „sice to rozhodnutí samotné bylo zrušeno, ale z důvodu, že kolektivní správci mají dle ministerstva tu povinnou kolektivní správu [...], a to rozhodnutí samotné totiž má zcela nesprávné odůvodnění. [...] Jenomže to rozhodnutí mělo říct: ‚Nebylo potřeba [rozhodnutí žalovaného] vydávat, protože jednak neměli vůbec jako v dané věci právo žádat o to vydání rozhodnutí.‘ Nejsou splněny podmínky pro to, aby bylo vydáno a zároveň tu povinnou kolektivní správu nemají pro žádnou oblast.“ Stěžovatelka tak měla za to, že ministr měl své rozhodnutí odůvodnit odlišně, avšak s tímž výsledkem v podobě zrušení rozhodnutí žalovaného.

[23] Tentýž názor právní zástupkyně stěžovatelky vyslovila ve svém závěrečném vyjádření: „[n]avzdory tomu, že se může zdát, že ten výrok rozhodnutí vlastně řekl to, co sám žalobce požadoval v daném řízení, tak bohužel vzhledem k tomu, jak argumentoval samotný ministr v tom rozhodnutí, když uvedl, že nevydává rozhodnutí, protože kolektivní správci tu povinnou kolektivní správu již mají ze zákona, máme za to, že toto rozhodnutí musí být zrušeno [...] a není možné, aby na jedné straně ministr uvedl sice nějaký výrok, ale odůvodnil ho zcela špatným způsobem [...]. On sice řekl ‚Zastavuji řízení‘, ale z důvodu, že tady povinná kolektivní správa je daná. [...] Kdy vlastně žalobci nezbyvá nic jiného, jenom brojit proti výroku, který jako takový by byl v jeho prospěch, nicméně rozhodnutí je vlastně položeno na zcela špatné argumentaci a se zcela špatným odůvodněním, které vlastně bere žalobci jeho práva [...].“ Opětovně zdůraznila, že sice ministr svým rozhodnutím zrušil rozhodnutí

žalovaného, avšak jeho nezákonnost spatřuje v tom, že tak ministr učinil na základě nesprávného odůvodnění.

[24] Městský soud tato tvrzení reflektoval. Po poradě senátu se právní zástupkyně stěžovatelky dotázala: „*Vy jste ve vašem závěrečném návrhu jednoznačně řekla, že vlastně s výrokem se ztotožňujete a napadáte vlastně důvody toho rozhodnutí a odůvodnění, jaké zaznělo. Rozuměli jsme takto správně vaši argumentaci?*“ Právní zástupkyně stěžovatelky odpověděla: „*Dá se tomu tak říct.*“ Následně soudu sdělila, že v žalobě neuvedla alternativní petit. Předseda senátu uvedl: „*To není o petitu. Já se vás skutečně jenom [ptám], jestli jsme vás pochopili správně, že vám především vadí odůvodnění toho rozhodnutí a s výrokem [jako] takovým samotným byste problém neměli.*“ Právní zástupkyně stěžovatelky odpověděla: „*Ano.*“ Následně k dotazu soudu, zda setrvává na obsahu žaloby uvedla: „*Ano, setrvávám na tom, co je obsaženo v žalobě. Ta argumentace v té žalobě uvedená je vlastně tímto způsobem, že zejména vlastně brojíme proti tomu samotnému odůvodnění, kterým vlastně ten ministr dospěl k tomu danému závěru.*“

[25] Lze shrnout, že právní zástupkyně stěžovatelky i po dotazu předsedy senátu třikrát potvrdila, že její námitky směřují do odůvodnění rozhodnutí ministra; s těmito důvody nesouhlasila a tvrdila, že se negativně dotýkají veřejných subjektivních práv stěžovatelky. Právní zástupkyně stěžovatelky taktéž dvakrát explicitně uvedla, že se výrokem rozhodnutí ministra ztotožňuje. Kromě toho předchozí opakovaná argumentace stěžovatelky rovněž odpovídá tomu, že nesouhlasí pouze s důvody rozhodnutí. Za této situace nelze městskému soudu vytýkat, že předmětnou žalobu odmítl jako nepřijatelnou.

[26] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že v řízení před správními soudy je procesní iniciativa vložena do rukou účastníků řízení na základě dispoziční zásady, která vychází z odpovědnosti účastníků za úkony, které činí (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 - 48 odst. [20], publ. pod č. 3380/2016 Sb. NSS). Soud za účastníka nesmí nahrazovat jeho projev vůle. Vymezením žalobního bodu se garantuje zásada rovnosti účastníků řízení; tímto se i žalovanému stanoví meze jeho obrany. Rovněž není namístě, aby soud za žalobce vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

[27] Nejvyšší správní soud zároveň uvádí, že v souladu s ustanovením § 68 písm. d) s. ř. s. lze k soudnímu přezkumu připustit pouze takovou žalobu, která směřuje proti výroku rozhodnutí, které napadá. Práva a povinnosti adresátů správního rozhodnutí totiž mohou být dotčena toliko v důsledku jeho výroku. Jen v něm se totiž uvádí řešení otázky, která byla předmětem řízení (§ 68 odst. 2 správního řádu). V odůvodnění správního rozhodnutí se naopak o právech a povinnostech nerozhoduje; jsou v něm obsaženy pouze skutkové a právní důvody, pro něž správní orgán rozhodl způsobem plynoucím z výroku rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Lze doplnit, že „[s]ouhlasí-li žalobce s výrokem rozhodnutí, nicméně má za to, že je opřen o nesprávné důvody [odůvodnění], nemůže být taková jeho žaloba podrobena soudnímu přezkumu, neboť správní soudnictví slouží k ochraně veřejných subjektivních práv žalobců [...]. Pokud je žalobce

pokračování

s výrokem správního rozhodnutí spokojen [...], nemůže odůvodnění rozhodnutí, i kdyby bylo nesprávné, samo o sobě žalobce zkrátit na jeho subjektivních právech. I kdyby tedy žalobcovo tvrzení bylo oprávněné a správní orgán skutečně výrok rozhodnutí opřel o jiné důvody než měl, nijak by se to nemohlo odrazit na žalobcově subjektivním veřejném právu, k jehož ochraně je správní soudnictví určeno,“ (srov. Šebek, P. In: Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P. *Soudní řád správní*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. K § 68, bod IV.)

[28] Z výše uvedených skutkových okolností vyplývá, že stěžovatelka v průběhu jednání před městským soudem opakovaně potvrdila, že nesouhlasí s odůvodněním rozhodnutí ministra. Aby se městský soud její žalobou mohl zabývat, bylo její povinností směřovat žalobní námitky proti výroku, kterým jediným mohla být dotčena na svých veřejných subjektivních právech – v takovém případě by byl městský soud povinen přezkoumat, zda došlo k zastavení řízení v souladu s právními předpisy či nikoliv. Stěžovatelka však prostřednictvím své právní zástupkyně rozporovala pouze důvody rozhodnutí ministra. Na přímý dotaz předsedy senátu rozhodujícího ve věci uvedla, že se s výrokem rozhodnutí ministra ztotožňuje a rozporuje pouze odůvodnění. Městský soud proto správně s ohledem na výše uvedenou zákonnou úpravu a judikaturu zdejšího soudu žalobu stěžovatelky věcně neposuzoval, a namísto toho ji napadeným usnesením odmítl.

[29] Pokud jde o konkrétní námitky nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, stěžovatelka zřetelně opomíjí celkový kontext, který Nejvyšší správní soud uvedl výše. Z izolovaných vět předestřených stěžovatelkou nelze dospět k závěru, který by relevantně zpochybňoval její celkovou argumentaci uvedenou při jednání před městským soudem a citovanou výše. Městský soud uvedl, na základě jakých tvrzení zástupkyně stěžovatelky dospěl k závěru o nepřipustnosti žaloby, a mezi těmito tvrzeními a jeho závěrem zdejší soud vnitřní rozpornost neshledal. Napadené usnesení tak není nepřezkoumatelné.

III. b) K dalším kasačním námitkám

[30] Co se týče kasační námitky, podle níž v průběhu řízení nedošlo ke změně žaloby, zdejší soud v podrobnostech odkazuje na judikaturu uvedenou v odst. [26] a násl. tohoto rozsudku, podle níž jsou účastníci řízení před soudem odpovědni za úkony, které učiní. Pokud stěžovatelka soudu několikrát výslovně potvrdila, že s výrokem rozhodnutí ministra souhlasí, pak městský soud její žalobu věcně posoudit nemohl.

[31] Tvrdí-li stěžovatelka, že městský soud nejednal nestranně, Nejvyšší správní soud opět s ohledem na výše citovaný průběh jednání nesouhlasí s tím, že by otázky předsedy senátu rozhodujícího v dané věci byly návodné; otázky pouze korespondovaly s dosavadními vyjádřeními právní zástupkyně stěžovatelky v předcházejícím průběhu jednání. Pokud jde o obecně tvrzenou návaznost na řízení vedené u městského soudu pod sp. zn. 14 A 41/2023, Nejvyšší správní soud rovněž pouze obecně podotýká, že přípustnost žaloby, o níž městský soud v nyní projednávané věci rozhodoval, nelze dovozovat bez dalšího z jiného soudního řízení, a to tím spíše v situaci, kdy důvod nepřipustnosti žaloby nijak s dalšími řízeními nesouvisí.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[33] O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[34] Osoba zúčastněná na řízení má v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Osobám zúčastněným na řízení žádné takové náklady nevznikly, proto (za použití § 120 s. ř. s.) nemají právo na jejich náhradu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. dubna 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu